

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ

BÚRKOVÁ SEZÓNA

plus

Zaklínač

Búrková sezóna

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.vydavatelstvoplus.sk
www.albatrosmedia.sk

Andrzej Sapkowski
Zaklínač Búrková sezóna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ
BÚRKOVÁ SEZÓNA

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ
BÚRKOVÁ SEZÓNA

PLUS

*From Ghoulies and Ghosties
and Long-leggety Beasties
and All Things that Bump in the Night,
Good Lord deliver us!*

*Pred prízrakmi, pred zatratencami,
Pred tvormi dlhonohými
A pred bytosťami, čo v noci lomozia,
Zachráň nás, dobrý Bože!*

Prosebná modlitba známa ako
„The Cornish Litany“ datovaná do 14. – 15. storočia

*Pokrok vraj rozjasňuje temnotu. Ale temnota
bude existovať vždy. A v temnote vždy
bude skryté Zlo, vždy budú v temnote tesáky
a pazúry, vražda a krv.
Vždy budú bytosti, čo v noci lomozia.
A my, zaklínači, sme tu na to,
aby sme im naložili.*

Vesemir z Kaer Morhenu

*Ten, kto bojuje s netvormi, nech dáva pozor, aby sa sám nestal netvorom.
Keď sa dlho pozeráš
do priepasti, aj priepasť nahliadne do teba.*

Friedrich Nietzsche, *Jenseits von Gut und Böse*

*Nazeranie do priepasti pokladám za úplnú hlúposť.
Na svete je množstvo vecí oveľa vhodnejších na to, aby sa do nich pozeralo.
Blyskáč, Pol storočia poézie*

KAPITOLA PRVÁ

Žil iba preto, aby zabíjal.

Ležal na slnkom rozpálenom piesku.

Záchvevy vycítil vo vlasových cibul'kách i chlpoch pritlačených k zemi. Aj keď boli ešte vzdialené, Idr ich cítil výrazne a dokonale, na ich základe bol schopný určiť nielen smer a rýchlosť pohybu koristi, ale aj jej váhu.

Pre väčšinu podobne poľujúcich dravcov mala váha koristi prvoradý význam – zakrádanie sa, útok a štvanica znamenali stratu energie, ktorú musela kompenzovať energetická hodnota potravy. Väčšina dravcov podobných Idrovi sa útoku vzdala, ak bola korisť príliš malá. Idr taký nebol. Idr nejestvoval preto, aby žral a udržiaval rod. Na to nebol stvorený.

Žil preto, aby zabíjal.

Opatrne posúvajúc spodné končatiny vyliezol spod vývratu, preplazil sa cez spráchnivený kmeň, troma skokmi prekonal vetrolam, ako duch preletel cez poľanu, umkol do papraďou zarasteného okraja lesa, vnoril sa do húštiny. Pohyboval sa rýchlo a nezvučne, či už utekal, alebo skákal ako obrovský poľný koník. Vnoril sa do húštiny, primkol sa k zemi článkovitým brušným pancierom. Záchvevy pôdy boli čoraz výraznejšie. Impulzy z tykadiel a štetiniek postupne dotvárali predstavu. Dotvárali plán.

Idr už vedel, kadial' sa dostať k obeti, na akom mieste jej preťať cestu, ako ju prinútiť na útek, ako ju dlhým skokom napadnúť odzadu, v akej výške udrieť a sekať hryzadlami ostrými ako britva. Záchvev a impulzy v ňom už predznamenovali radosť, akú zakúsi, keď sa bude obeť zmieňať pod jeho telom, eufóriu, akú v ňom vyvolá chuť horúcej krvi. Rozkoš, akú zacíti, keď vzduch rozdrása rev bolesti. Mierne sa chvel, roztváral a zatváral klepetá a prísavky na nohách. Vibrácie pôdy zosilneli, no neboli jednoliate. Idr už vedel, že obetí je viac, pravdepodobne tri, možno aj štyri. Dve roztriasli zem celkom bežne, záchvevy tretej prezrádzali malú hmotnosť a váhu. A štvrtá – pokiaľ nejaká štvrtá bola – vyvolala vibrácie nepravidelné, slabé a neisté. Idr stuhol, vystrel sa a vystrčil tykadlá nad stebľá, skúmal závaný vzduchu. Záchvevy zeme konečne signalizovali to, na čo Idr čakal. Obete sa rozdelili. Jedna, tá najmenšia, zostala pozadu. A tá štvrtá, tá nejasná, zmizla. Bol to falošný signál, klamlivá ozvena. Idr to podcenil.

Malá korisť sa ešte viac vzdialila od ostatných. Zem sa zachvela silnejšie a bližšie. Idr nepol zadné končatiny, odrazil sa a skočil.

Dievčatko prenikavo skríklo. Namiesto aby ušlo, stuhlo na mieste. A bez ustania kričalo.

Zaklínač sa vrhol smerom k nemu, v skoku vytrhol meč z pošvy; okamžite si uvedomil, že čosi nie v poriadku. Že sa nechal vylákať z úkrytu. Muž, čo ťahal vozík s raždím zvrieskol a pred GERALTOVÝMI OČAMI vyletel na siahu do výšky a jeho krv sa rozstrekla naširoko nad ďaleko. Spadol, no vzápätí vyletel, tentoraz už vo dvoch krv chrliacich kusoch. Už nekričal. Teraz prenikavo kričala žena, podobne ako jej dcéra, skamenená, paralyzovaná strachom.

Aj keď zaklínač neveril, že sa mu to podarí, predsa len ju zachránil. Priskočil a prudko odstrčil z cestičky krvou zaffkanú ženu do lesa, do papradia; vzápätí však pochopil, že tentoraz to bola pasca. Úskok. Sívá, plochá, mnohonohá a neuveriteľne rýchla obluda sa už totiž vzdalovala

od vozíka a prvej obete. Smerovala k druhej. K ešte stále pištiacej dievčine. Geralt sa vrhol za obludou.

Keby zostala na mieste, nestihol by to včas. Dievčatko však prejavilo duchapritomnosť a vrhlo sa na útek. Sivý netvor by ho určite bez námahy dobehol – dohnal ho, zabil a vrátil sa zahlušiť aj ženu; a tak by sa aj stalo, keby tam nebol zaklínač. Raz-dva netvora dostihol, podpätkom mu pristúpil jednu zo zadných končatín. Keby nie okamžitý odskok, prišiel by o nohu – sivá obluda sa ohromným švihom zvrtila, jej kosákovité klepetá však treskli naprázdno, minuli nohu len o vlas. Kým zaklínač získaval rovnováhu, netvor sa odrazil od zeme a zaútočil. Geralt sa ubránil inštinktívne, širokým a pomerne chaotickým mávnutím meča odrazil netvorov útok. Nezranil ho, ale získal prevahu. Odrazil sa a dopadol, pričom zataľ z výšky a rozsekol pancier plochej hlavohrude. Kým sa otrundžený netvor spamätal, druhým úderom mu odťal ľavé hryzadlo. Netvor zašmátral nohami a vrhol sa naňho – zvyšným hryzadlom sa ho usiloval bodnúť ako tur. Zaklínač mu odťal aj to. Rýchlym spätným seknutím utál aj jedno nohochápadlo. A znovu zataľ do hlavohrude.

Idrovi konečne došlo, že sa ocitol v smrteľnom nebezpečenstve. Že musí ujsť, ujsť čo najďalej, niekam sa schovať, strčiť sa kamsi do úkrytu. Žil iba preto, aby zabíjal. Na to, aby mohol zabíjať, sa potreboval zregenerovať. Musí ujsť... Utekať...

Zaklínač mu to nedovolil. Dohnal ho, pristúpil zadú polovicu trupu, zataľ zhora, s rozmachom. Tentoraz pancier hlavohrude povolil, z pukliny sa vyvalila hustá zelenkáva tekutina. Netvor sa zatackal, zvyšnými končatinami divo mlátil do zeme.

Geralt zataľ mečom a úplne oddelil plochú hlavu od tela.

Sťažka dýchal.

V diaľke zahrmelo. Dvíhal sa vietor a rýchlo černejúce nebo zvestovalo príchod búrky.

Albert Smulka, novovymenovaný obecný župan, už od prvého stretnutia pripomínal GERALTOVI hlávku karfiolu – mala okrúhly tvar, ufúľanú, hrubú kožu a celkovo bola akási všedná. Inak povedané, ničím sa nelíšil od iných úradníkov na obecných zastupiteľstvách, s akými mal obvykle zaklínač do činenia.

– Podľa všetkého je to pravda, – skonštatoval župan, – že na problémy je najlepšie zavolať zaklínača.

– Jonas, môj predchodca, – nadviazal po chvíli, keď Geralt nezareagoval, – si ťa nevedel vynachváliť. Keď si predstavím, že som ho považoval za klamára... Teda presnejšie, celkom som mu neveril. Viem, ako z kadejakých rečí vznikajú legendy. Tobôž medzi zaostalým ľudom, tam každú chvíľu ide o zázrak alebo čudo, prípadne o zaklínača s nadľudskými schopnosťami. A tu ho máš, ukazuje sa, že občas ide o číru pravdu. Tam v hore za riekou už zmizlo toľko ľudí, že sa to nedá ani zrátať. A keďže tadiaľ vedie skratka, stále tadiaľ chodia, trpáci... Na vlastnú škodu. Nedbajú na výstrahy. A teraz je taká doba, že je lepšie netúlať sa po lesoch, kadekde po divočine. Všade sú obludy, všade ľudožrúti. V Temerii, na Tukajských vrchoch sa len toť, prednedávnom, strašná vec stala, v uhliarskej osade dajaký lesný duch pätnásť ľudí zahlušil. Tá osada sa volala Rohovina. Určite si o tom počul. Nie? Ale na môj hriešnu, pravdu hovorím. V tej Rohovine vraj vyšetrovali aj čiernokňažníci. No ale, škoda rečí. My sme tu v Ansegise v bezpečí. Vďaka tebe...

Vybral z komody škatuľu. Rozložil na stole hárok papiera, namočil pero do kalamára.

– Sľúbil si, že obludu zabiješ, – vyhlásil bez toho, aby zdvihol hlavu. – Zdá sa, že to neboli prázdne reči. Na tuláka si teda vychýrený... A aj tým ľuďom si zachránil život. Žene aj dievčaťu. Poďakovali ti vôbec? Klakli si pred tebou?

Nekľakli, zaťal sánky zaklínač. Lebo sa ešte celkom nespamätali. A ja odtiaľto zmiznem, skôr než sa spamätajú. Skôr než pochopia, že som ich využil ako návnadu, lebo som bol opovážlivo presvedčený, že dokážem ochrániť všetkých troch. Odídem, skôr než si to dievča uvedomí, že to z mojej viny je polosirota.

Cítil sa zle. Určite v dôsledku elixírov, ktoré užil pred bojom. Celkom iste.

– Tamto monštrum, – posypal župan papier pieskom a vzápätí ho striasol na podlahu, – je naozajstná ohava. Obzrel som si zdochlinu, keď ju priniesli... Čo to vlastne bolo?

Geralt nemal v tomto smere istotu, ale nemal v úmysle, dať to najavo.

– Arachnomorf.

Albert Smulka pohlol perami, márne sa to usiloval zopakovať.

– Tfu, nech sa už volal hocijako, hlavná vec, že skapal. To si ho týmto mečom... Touto čepelou? Môžem sa pozrieť?

– Veru nie.

– Chápem, asi je to začarovaná zbraň. A musela byť drahá... určite vzácny kúsok... Ale my tu trkoceme, a čas uteká. Zmluvu si splnil, je načas platíť. Ale najprv formality. Podpíš mi tu doklad. Teda daj tam krížik alebo nejaký iný znak.

Zaklínač si prevzal podávaný účet a otočil sa k svetlu.

– Len sa naňho pozrime, – pokrútil hlavou župan a zamračil sa. – To akože vie čítať?

Geralt položil papier na stôl a postrčil ho úradníkovi.

– Malá chybička, – začal pokojne a potichu, – sa vkradla do dokumentu. Dohodli sme sa na päťdesiatich korunách, ale tento papier je vystavený na osemdesiat.

Albert Smulka zopol ruky, oprel si o ne bradu.

– To nie je chybička, – odvetil rovnako stíšeným hlasom. – Ide skôr o výraz uznania. Zabil si strašnú obludu, určite to nebola ľahká robota. Suma teda nikoho nezaskočí...

– Nerozumiem.

– No akurát. Netvár sa ako neviniatko. Chceš mi nahovoriť, že keď tu úradoval Jonas, nevystavoval ti takéto účty? Stavil by som sa, že...

– Že čo? – prerušil ho Geralt. – Že navyšoval účty? A že o rozdiel, o ktorý obral kráľovskú pokladnicu, sa so mnou delil napoly?

– Napoly? – Župan odul ústa. – Nepreháňaj, zaklínač, nepreháňaj. Kto by ťa považoval za takého dôležitého? Z toho rozdielu dostaneš jednu tretinu. Desať korún. Pre teba je to aj tak dosť veľká prémia. Mne prináleží viac, už len vzhľadom na moju funkciu. Štátni úradníci by mali byť majetní. Čím je štátny úradník majetnejší, tým vyššia je prestíž štátu. Napokon, čo ty o tom môžeš vedieť? Tento rozhovor ma už otravuje. Podpíšaš to, alebo nie?

Dážd' cupkal na strechu, vonku sa lialo ako z krhly. Prestalo však hrmiieť, búrka sa vzdalovala.

INTERLUDIUM

O DVA DNI NESKÔR

– Nech sa páči, vážená, – kývol panovačne Belohun, kráľ Keracku. – Nech sa páči. Sluhovia! Kreslo!

Klenbu trónnej siene zdobila freska zobrazujúca plachetnicu vo víre vln, uprostred tritónov, sirén, hippokampov a tvorov pripomínajúcich homáre. Na jednej zo stien freska zachytávala mapu sveta. Mapa, ako už dávno skonštatovala Koral, bola absolútne fantastická a nemala so skutočným rozložením pevnín a morí nič spoločné. Bola však krásna a elegantná.

Dve pážatá priniesli a postavili pred ňu ťažké vyrezávané kreslo. Čarodejka si sadla a ruky si položila na opierky tak, aby vynikli jej náramky osádzané rubínmi. Do vyčesaných vlasov si navyše zastokla rubínový diadém a v hlbokom výstrihu žiaril rubínový náhrdelník. Všetko špeciálne vybrané na kráľovskú audienciu. Chcela zapôsobiť. A zapôsobila. Kráľ Belohun vytrieštal oči – nevedno, či na rubíny, alebo na výstrih.

Dalo by sa povedať, že Belohun, Osmýkov syn, bol kráľ prvej generácie.

Jeho otec nadobudol pomerne značný majetok vďaka námornému obchodu, no podľa všetkého tak trochu aj vďaka námornému pirátstvu. Keď Osmyk zlikvidoval konkurenciu a zmonopolizoval regionálnu pobrežnú prepravu, vyhlásil sa za kráľa. Akt samozvanej korunovácie v podstate len formalizoval aktuálny status quo, takže nevzbudil nijaké väčšie výhrady ani nevyvolal protesty. V predchádzajúcich súkromných vojnách a konfliktoch Osmyk vyriešil roztržky a kompetenčné spory so susedmi – Verdenom a Cidaris, keď sa dalo na všeobecnú známosť, kde sa Kerack začína, kde sa končí a kto tam panuje. A keďže panuje, tak je kráľ – a prináleží mu taký titul. Podľa prirodzeného poriadku sa moc a titul dedia z otca na syna, a tak nikoho neprekvapilo, že po Osmykovej smrti si na trón zasadol jeho syn Belohun. Synov mal síce Osmyk viacej, vraj ešte štyroch, všetci sa však zriekli nároku na korunu, jeden údajne dokonca dobrovoľne. Takto Belohun vládol v Keracku už zhruba dvadsať rokov; v súlade s rodinnou tradíciou bohatol z lodiarskeho priemyslu, prepravy, rybolovu a pirátstva.

A dnes na vyvýšenom tróne, v sobolej čiapke a so žezlom v ruke udeľoval kráľ Belohun audienciu. Majestátny ako hovnivál na kravskom lajne.

– Vážená a nám milá pani Lytta Neyd, – privítal dámu. – Naša obľúbená čarodejka Lytta Neyd ráčila znovu navštíviť Kerack. A podistým opäť na dlhšie?

– Prospieva mi morský vzduch, – zareagovala Koral a provokatívne si preložila nohu cez nohu, aby predviedla črievičku s módnym vysokým podpätkom. – S láskavým dovolením vašej kráľovskej milosti.

Kráľ flochol na synov sediacich po jeho bokoch. Obidvaja boli vysokí ako topole, ničím nepripomínali otca, kostnatého, šlachovitého, ale s nevelmi impozantnou telesnou výškou. Ani oni sami nevyzerali ako bratia. Starší, Egmond, čierny ako havran, Xander, len o čosi mladší, blondiak, takmer albín. Obidvaja civeli na Lyttu bez štipky sympatií. Evidentne ich dráždilo privilegium čarodejov sedieť v prítomnosti kráľa v kresle. Privilegium však malo všeobecnú platnosť a nemohol ho ignorovať nikto, kto chcel byť považovaný za civilizovaného. Belohunovi synovia sa za civilizovaných zaručene považovať chceli.

– Láskavé dovoľenie, – pomaly prehovoril Belohun, – udeľujeme. S istou výhradou.

Koral zdvihla ruku a ostentatívne si obzerala nechty. Mal to byť signál, že Belohun si svoje výstrahy môže akurát tak strčiť... Kráľ ten signál nepochopil. A ak aj pochopil, šikovne to zakryl.

– Dostalo sa mi do uší, – zafunel nahnevane, – že ženám, čo nechcú mať deti, vážena pani Neyd poskytuje magické zelinky, a tým, čo sú už tehotné, pomáha zbaviť sa plodu. Ale my tu v Keracku takéto procedúry považujeme za nemorálne.

– To, na čo má žena prirodzené právo, – sucho odvetila Koral, – nemôže byť nemorálne *ipso facto*.

– Žena, – vystrel kráľ na tróne svoju chudú postavu, – má právo očakávať od muža len dva dary: na leto ťarchavosť, na zimu lapte z tenkého lyka. Prvý ako aj druhý dar má za úlohu udržať ženu v dome. Dom je totiž miesto pre ženu náležité a od prírody jej určené. Žena s veľkým bruchom a potomstvom, čo sa drží jej sukne, sa od domu nevzdďaľuje a nechodia jej po rozumie nijaké hlúposti, čo zaručuje mužovi duševný pokoj. Duševne vyrovnaný muž môže ťažko pracovať na rozmnožovaní bohatstva a blahobytu svojho panovníka. Mužovi pracujúcemu bez oddychu a v pote, spokojnému so svojím rodinným húfom, tiež nepríde na myseľ nijaké hlúpe nápady. No keď žene niekto nahovorí, že môže rodiť, keď chce, a keď nechce, tak nemusí, ak jej navyše niekto poradí spôsob a ešte aj podstrčí prostriedok, vtedy sa, vážena, začína spoločenský poriadok otriasať v základoch.

– Presne tak, – ozval sa princ Xander, ktorý už dlhší čas hľadal príležitosť, ako sa zapojiť. – Je to presne tak!

– Žena, čo odmieta materstvo, – pokračoval Belohun, – žena, ktorú k domácnosti nepripúta brucho, kolíska a detváky, ľahko podľahne žiadzi, to je samozrejmé a nevyhnutná vec. V takom prípade muž stráca vnútorný pokoj a duševnú rovnováhu, v jeho dovtedajšej harmónii zrazu čosi začne škripať a smrdieť, ba ukáže sa, že nijaká harmónia, nijaký poriadok vlastne neexistujú. Najmä ten poriadok, ktorý zdôvodňuje každodennú drinu. A teda aj to, že zisk z nej patrí mne. A od takýchto myšlienok je len krôčik k nepokojom. K výzvam, vzburám, revoltám. Pochopila si, Neyd?

Kto dáva ženám prostriedky proti počatiu alebo na prerušenie tehotenstva, ten ničí spoločenský poriadok, podnecuje nepokoje a vzbury.

– Presne tak, – pridal sa Xander. – To je pravda!

Lytta nepovažovala Belohunovu ilúziu o autorite a nadradenosti za nič významne, dobre vedela, že ako čarodejka je nedotknuteľná, že jediné, čo kráľ môže, je hovoriť. Zdržala sa však komentára, nechcela mu rovno šprihnúť, že v jeho kráľovstve to škripe a smrdí už dávno, že poriadku je v ňom asi toľko, čo by sa na lyžičku vmestilo, a jedinou harmóniou, akú poznajú jeho poddaní, je hra na harmoniku. A že miešať do toho ženy, materstvo, prípadne neochotu otehotnieť dokazuje nielen mizogýnstvo, ale priam kretenizmus.

– V tvojej dlhej prednáške, – vyhlásila namiesto toho, – sa úporne opakoval motív rozmnožovania bohatstva a blahobytu. Dokonale ti rozumiem, veď aj pre mňa je vlastný blahobyt mimoriadne dôležitý. A za nič na svete sa nevzdám ničoho, čo mi blahobyt zaručuje. Podľa môjho názoru má žena právo rodiť, kedy chce, a nerodiť, keď nechce, ale nehodlám o tom viesť nijaké diskusie, napokon, každý má nárok na vlastné názory. Rada by som len upozornila, že za pomoc poskytovanú ženám si dávam zaplatiť. Je to pomerne podstatný zdroj mojich príjmov. Máme tu trhové hospodárstvo, pán kráľ. Nesiahaj, prosím pekne, na zdroje mojich ziskov. Lebo moje príjmy, ako dobre vieš, sú aj príjmami Kapituly a celého bratstva. A bratstvo mimoriadne citlivo reaguje na pokusy obmedzovať jeho zisky.

– Pokúšaš sa mi vyhrázať, Neyd?

– Ale kdeže. Presne naopak, ponúkam ti ďalekosiahlu pomoc a spoluprácu. Vedz, Belohun, že ak pre útlak a vykorisťovanie, aké uplatňuješ na svojich poddaných, dôjde v Keracku k nepokojom, ak tu vzbĺkne, vzletne povedané, pochodeň vzbury, ak sa sem prihrnie rozzúrená masa, aby ťa zhodila z trónu, vytiahla za uši von a vzápätí ťa obesila na dubovom konári... Vtedy môžeš rátať s mojím bratstvom, s čarodejmi. Prídeme ti na pomoc. Nepripustíme nijakú revoltu ani anarchiu, lebo ani nám nie sú po chuti. A tak teda rozmnožuj zisky, zhromažďuj bohatstvo. Pokojne zhŕňaj, no nebráň bohatnúť iným. Pekne prosím a dobre radím.

– Radíš? – rozčúlene vyskočil z kresla Xander. – Ty radíš? Otcovi? Otec je kráľ! Králi nepočúvajú rady, králi rozkazujú!

– Sadni si, synak, – zachmúrene ho napomenul Belohun. – A mlč. A ty, čarodějka, natrč uši. Niečo ti chcem povedať.

– No?

– Beriem si novú ženu... Má sedemnášť... Čerešnička, to ti poviem. Čerešnička na torte.

– Gratulujem.

– Robím to z dynastických dôvodov. Je za tým starosť o nástupníctvo, robím to v štátnom záujme.

Egmund, dovtedy mlčanlivý ako balvan, zdvihol hlavu.

– Následníctvo? – zavrčal; zlý záblesk v jeho očiach neunikol Lyttinej pozornosti. – Aké následníctvo? Máš šest' synov a osem dcér, ak rátame aj pankhartov! To ti je málo?

– Sama vidíš, – mávol kostnatou rukou Belohun. – Sama vidíš, Neyd. Musím sa postarať o následníctvo. Môžem vari prenechať kráľovstvo a korunu niekomu, kto sa takto správa k svojmu otcovi? Našťastie, ešte žijem a vládnam. A vládnuť sa chystám ešte dlho. Ako som už povedal, žením sa...

– A čo?

– Keby... – Kráľ sa poškrabal za uchom, pozrel sa na Lyttu spod prižmúrených viečok. – Keby ona... Moja nová manželka, teda keby tá... Keby tá ona požiadala o také prostriedky... zakazujem ti to. Som rozhodne proti takým prostriedkom! Sú nemorálne!

– Na tom sa môžeme dohodnúť, – usmiala sa pôvabne Koral. – Ak by sa na mňa obrátila tvoja čerešnička, neposkytnem jej nič také. Sľubujem.

– Takému sľubu rozumiem, – upokojil sa Belohun. – No prosím, ako pekne sa dokážeme dohodnúť. Vzájomné porozumenie a obojstranná úcta je základ. Aj odlišné názory sa dajú solídne sklbiť.

– Presne tak, – pripojil sa Xander. Egmund sa zahniezdil a zahromžil popod nos.

– V rámci úcty a porozumenia, – navinula si Koral na prst pramienok ryšavých vlasov a zadívala sa na plafón, – ako aj v záujme zachovania pokoja a harmónie v tvojej krajine... Mám istú informáciu. Dôvernú informáciu. Udavačstvo sa mi hnuší, ale podvody a krádeže sa mi hnusia ešte

váčšmi. A v tomto prípade, kráľ môj, ide o nehanebné finančné sprenevery. Našli sa takí, čo sa ťa pokúšajú okrádať.

Belohun sa na tróne predklonil a vyceril zuby ako vlk.

– Kto? Dej mi mená!

Kerack, mesto v severnom kráľovstve Cidaris, pri ústí rieky Adalatte. Kedy si hlavné mesto nezávislého kráľovstva **K.**, ktoré v dôsledku vlády neschopných panovníkov a vyhasnutia panujúcej dynastie upadlo, stratilo na význame a bolo rozdelené medzi susedné panstvá. Mesto má prístav, niekoľko manufaktúr, maják a zhruba 2000 obyvateľov.

Effenber a Talbot
Encyclopaedia Maxima Mundi, zv. VIII

KAPITOLA DRUHÁ

Zátoka sa ježila lodnými sťažňami a zaplňali ju biele i pestrofarebné plachty. Väčšie lode kotvili v zátočine chránenej hrádzou a vlnolamom. V samotnom prístave boli o drevené móla pripútané menšie či celkom malé plavebné jednotky. Na plážach obsadili skoro každé voľné miesto člny. Alebo vraky člnov.

Na okraji mysu sa týčil maják z bielych a červených tehál, obnovený pozostatok z elfských čias, na ktorý útočili biele vlny príboja.

Zaklínač popchol kobyľu ostrohou. Klebietka zdvihla hlavu, roztiahla nozdry, akoby aj ju potešila vôňa mora, čo prinášal vietor. Po tom pokyne sa rozbehla cez piesočné duny k neďalekému mestu.

Mesto Kerack – metropola identicky pomenovaného kráľovstva – rozložené na oboch brehoch ústia rieky Adalatte, sa delilo na tri samostatné, výrazne sa odlišujúce zóny.

Na ľavom brehu Adalatte sa usídlil prístavné centrum, doky a obchodno-priemyselné centrum, zahŕňajúce lodenicu a dielne, spracovateľské manufaktúry, skladiská a prekladiská, trhy a bazáre.

Opačný breh rieky, územie zvané Palmyra, bol zaprataný chatrčami a búdami bedárov a pracujúceho ľudu, domcami a obchodíkmi drobných živnostníkov, bitúnkami a početnými útulkami a lokálmi ožívajúcimi až

po zotmení. Palmyra bola totiž štvrt' zábavy a zakázaných rozkoší. Človek tu môže, ako Geralta informovali, celkom ľahko prísť o mešec alebo utržiť nožom pod rebro.

Na ľavom brehu, ďalej od mora, za vysokou palisádou z hrubých kolov sa rozkladal samotný Kerack, štvrt' s úzkymi uličkami a domami bohatých kupcov a finančníkov, sídlami cechov, bankami, záložňami, obuvníckymi a krajčíorskymi dielňami, tržnicami, obchodmi a obchodníkmi. Nechýbali tu, pravdaže, ani krčmy a hostince, zábavné podniky vyššej kategórie, vrátane útulkov poskytujúcich to isté, čo sa ponúkalo v prístavnej Palmyre, len za podstatne vyššie ceny. Centrum štvrte predstavovalo štvorcové námestie s mestskou radnicou, budovou divadla, súdu, colného úradu a domami mestskej elity. Pred radnicou stál na podstavci pomník zakladateľa mesta kráľa Osmyka, dokonale ovešaný trusom čajok. Bolo to verejne rešpektované klamstvo, keďže prímorské mesto tu existovalo oveľa skôr, než sem čertvie odkiaľ privandroval Osmyk.

O čosi vyššie na pahorku stál kráľovský palác, na vzhľad pomerne atypický – pôvodne to bola totiž svätyňa, prestavaná a dobudovaná po tom, ako ju kňazi, roztrpčení absolútnym nedostatkom záujmu tunajšieho obyvateľstva, opustili. Po svätyni zostala dokonca kampanila, čiže zvonica s veľkým zvonom, ktorým nechal aktuálne panujúci kráľ Belohun v Keracku vyzváňať každý deň na poludnie a – evidentne na zlosť poddaných – aj o polnoci.

Zvon sa ozval, keď zaklínač vchádzal pomedzi prvé chatrče Palmyry.

Palmyra páchla rybami, praním a lacným jedlom, uličky boli prepchaté; pohyb vpred stál zaklínača množstvo času a trpezlivosti. Vydýchol si, keď sa konečne dostal k mostu a prešiel na ľavý breh Adalatte. Voda smrdela a unášala franforce hustej peny, vedľajší produkt práce vyššie proti prúdu postavenej garbiarne. Odtiaľto už nebolo ďaleko k ceste, čo viedla do mesta obstavaného palisádou.

Koňa nechal v stajni pred mestom, zaplatil za dva dni vopred, navyše dal koniarovi bakšiš, aby Klebietke zaručil adekvátnu opateru. Vyročil k strážnici. Do Keracku sa dalo vstúpiť len cez strážnicu, podrobiť sa kontrole a nevelmi príjemným procedúram, čo ju sprevádzali. Zaklínača

táto nevyhnutnosť trocha štvála, ale chápal jej účel – obyvateľov mesta za palisádou netešila predstava návštev hostí z prístavnej Palmyry, najmä námorníkov, čo sa tam schádzali zo všakovakých cudzích končín.

Vošiel do strážnice, drevenej zrubovej stavby, v ktorej sa, ako už vedel, nachádzala kordegarda. Nazdával sa, že vie, čo ho čaká. Mýlil sa.

V živote navštívil už mnohé zbrojnice. Malé, stredne veľké aj obrovské, v blízkych aj pomerne vzdialených končinách sveta, v oblastiach viac, menej i vôbec nie civilizovaných. Všetky kordegardy sveta smrdeli potuchlinou, potom, kožou a močom, ako aj železom a mazadlami na jeho ošetrovanie. V kerackej kordegarde to bolo podobné. Či skôr bolo by, keby klasické zbrojnicové pachy neprebila ťažká, dusivá, až po plafón stúpajúca aróma vypúšťaných črevných plynov. V zozname jedál tunajšej posádky – o tom sa nedalo pochybovať – dominovali strukoviny ako hrach, fazuľa a bôb.

Posádka bola pritom výhradne dámska. Pozostávala zo šiestich žien; sedeli pri stole, sústredené na poludňajší pokrm. Všetky dámy dychtivo sŕkali z hlinených misiek čosi, čo plávalo v riedkej paprikovej omáčke.

Najvyššia zo strážnych, podľa všetkého veliteľ'ka, odstrčila misku a vstala. Geralt, ktorý vždy zastával názor, že škaredé ženy neexistujú, zrazu pocítil nutkanie tento názor zmeniť.

– Zbrane na lavicu!

Ako všetky prítomné, aj táto členka stráže bola ostrihaná úplne dohola. Vlasy jej stihli už trochu podrásť, na plešatej hlave tvorili neforemné strnisko. Pod rozopnutou kamizolou a roztvorenou košeľou sa jej črtali brušné svaly, pripomínali zošnúrovanú mäsovú roládu. Bicepsy veliteľ'ky, ak zostaneme pri mäsiarstve, mali rozmery bravčových šuniek.

– Zbrane polož na lavicu! – zopakovala. – Si hluchý?

Jedna z podriadených, stále sklonená nad miskou, sa mierne nadvihla a prdla – ťahavo a nahlas. Jej družky sa zborovo rozrehotali. Geralt si zamával rukavicou pred nosom. Veliteľ'ka stráže si obzerala jeho meče.

– Hej, dievky! Pod'te sem!

„Dievky“ pomerne neochotne vstali a povystierali sa. Ako si Geralt všimol, všetky boli oblečené skôr voľne a vzdušne, tak, aby vynikla ich muskulatúra. Jedna mala na sebe krátke kožené nohavice s rozparkami

na bokoch, aby sa dali natiahnuť na stehná. Ako vrchná časť odevu jej slúžili najmä prekrížené remence.

– Zaklínač, – skonštatovala. – Dva meče. Ocelový a strieborný.

Druhá, vysoká a plecnatá rovnako ako ostatné, pristúpila bližšie, bez váhania rozhrnula Geraltovi košeľu, chytila striebornú retiazku a vytiahla medailón.

– Znak má, – potvrdila. – Na znaku je vlk s vycerenými zubiskami. Na ozaj je to zaklínač. Pustíme ho?

– Regule to nezakazujú. Meče odovzdal...

– No práve, – zapojil sa Geralt pokojným hlasom do konverzácie. – Odovzdal. Obidva budú, nazdávam sa, v stráženom sklade. A vrátite mi ich na potvrdenie. Ktoré teraz dostanem.

Členky stráže ho s úsmevom obstúpili. Jedna doňho sotila, akoby nechtiac. Druhá nahlas prdla.

– Týmto sa potom preukážeš, – vyprskla.

– Zaklínač! Nájomný vrah oblúd! Aj meče odovzdal! A hneď! Poslušný ako nejaký zasran!

– Keby sme mu kázali, odovzdá aj vtáka.

– No tak mu to prikážme! Čo poviete, dievky? Nech ho vytiahne z nohavíc!

– Zistíme, čo za vtáky majú zaklínači!

– No tak dost', – zavrčala veliteľka. – Rozbesnili ste sa, pizdy. Gunárik, sem pod'! Gunárik!

Z vedľajšej miestnosti sa vynoril plešivejúci starší chlap v hneedom plášti a vlnenom barete. Okamžite sa rozkašľal, zložil si baret a začal sa ním ovievať. Bez slova vzal remencami ovinuté meče a kývol na Geralta, aby ho nasledoval. Zaklínač nezaváhal. V zmesi plynov, čo zaplňala kordegardu, tie črevné výrazne prevládali.

Miestnosť, do ktorej vstúpili, rozdeľovali solídne železné mreže. Chlapík v plášti zaškrípotal veľkým kľúčom v zámke. Meče zavesil na vešiak vedľa iných mečov, šablí a kordov. Otvoril ohmatanú knihu, pomaly a zdĺhavo do nej niečo naškrabal, pričom ustavične kašľal a s námahou lapal dych. Napokon podal Geraltovi vypísanú potvrdenku.

– Môžem si byť istý, že sú tu moje meče v bezpečí? Zamknuté a strážené?

Chlapík s funením a dychčaním zamkol mreže a ukázal mu kľúč. Geralta to nepresvedčilo. Každú mrežu možno prekonať a zvukové efekty pri púšťaní vetrov strážnej posádky mohli prehlušiť buchot pri pokuse o vlámanie. Neexistovalo však iné východisko. V Keracku bolo treba vybaviť to, pre čo sem prišiel. A potom opustiť mesto čo najskôr.

Krčma, vlastne – ako hlásal vývesný štít – hostinec Natura Rerum sídlil v neveľkej, ale celkom peknej budove z cédrového dreva, krytej strmou strechou s vysoko čnejúcim komínom. Priečelie budovy zdobila terasa, na ktorú viedli schody obložené rozložitými aloami v drevených črepníkoch. Z krčmy sa niesli von kuchynské vône, predovšetkým aróma mäsa pečeného na ražni. Vône také vábivé, že zaklínačovi pripadal hostinec Natura Rerum ako Eden, záhrada rozkoší, ostrov šťastia, mliekom a medom oplývajúce zákutie blahoslavených.

Onedlho sa však ukázalo, že tento Eden – ako každý Eden – je strážený. Mal vlastného cerbera, strážcu s ohnivým mečom. Geralt mal príležitosť vidieť ho v akcii. Cerberos, nízky, ale pevne stavaný chlap pred jeho očami odháňal od záhrady rozkoší vyziabnutého mladíka. Mladík protestoval – vykrikoval a gestikuloval, čo cerbera evidentne rozčuľovalo.

– Sem máš zákaz vstupu, Muus! A dobre to vieš! Tak sa prac! A nebudem to opakovať!

Mladík cúvol od schodov dostatočne rýchlo, aby sa vyhol štachancu. Ako si všimol Geralt, bol predčasne plešatý, dlhé, riedke blond vlasy sa mu začínali až kdesi na temene, čo pôsobilo skôr odpudzujúcim dojmom.

– Seriem na vás aj na váš zákaz! – zakričal mladík z bezpečnej vzdialenosti. – Nebudem čakať na vašu milosť! Nie ste veru jediní, zájdem ku konkurencii! Akí dôležití! Chudáci, máte pozlátený štít, ale na čizmách hnoj! A pre mňa nie ste nič iné, akurát len ten hnoj! A hnoj navždy zostane iba hnoj!

Geralta premkol slabý nepokoj. Plešatejúci mladík, hoci nijaký mimo-riadny fešák, bol oblečený celkom solídne, možno nie príliš vyberane, ale v každom prípade elegantnejšie ako on sám. Ak teda bola rozhodujúcim kritériom pre vstup elegancia...

– A kamže, kam, ak sa smiem spýtať? – prerušil chladný hlas cerbera tok jeho myšlienok. A potvrdil jeho obavy. – Toto je exkluzívny podnik, – pokračoval cerberus a zablokoval schody vlastným telom. – Rozumieš významu toho slova? Je to čosi ako výlučný. Vyhradený len pre niektorých.

– Prečo nie aj pre mňa?

– Podľa šiat poznáš človeka. – Cerberus stojaci o dva schody vyššie sa mohol pozerat' na zaklínača zhora. – Ty, cudzinec, si chodiaca ilustrácia tejto ľudovej múdrosti. Tvoj odev ani trošku nesvedčí o vyberanosti. Možno máš nejaké iné, skryté prednosti, nebudem po tom pátrať. Len opakujem, toto je exkluzívny podnik. Netolerujeme tu ľudí oblečených ako banditi. Ani ozbrojených.

– Nie som ozbrojený.

– Ale vyzeráš, akoby si bol. Takže láskavo obráť svoje kroky niekam inam.

– Počkaj, Tarp.

Vo dverách podniku sa zjavil počerný muž v hodvábnom kaftane. Obočie mal husté, zrak prenikavý, nos orlí. A pompézny.

– Podľa všetkého, – poučil cerbera orlí nos, – nevieš, s kým sa rozprávaš. Nevieš, kto k nám zavítal.

Cerberovo predlžujúce sa mlčanie nasvedčovalo, že to skutočne nevie.

– Geralt z Rivie. Zaklínač. Známý tým, že chráni ľudí a zachraňuje im život. Ako pred týždňom, tu neďaleko nás, v Ansegis, kde zachránil matku s dieťaťom. A pred pár mesiacmi v Cizmare, o čom sa veľa rozprávalo, zabil ľudožravú leukrotu, pričom sám utŕžil množstvo zranení. Ako by som mohol zabrániť vstúpiť do nášho podniku niekomu, kto sa venuje takémuto ušľachtilému konaniu? Naopak, takéhoto hosťa rád privítam, ba považujem za česť, že ma chce navštíviť. Pán Geralt, hostinec Natura Rerum vás víta na svojom prahu. Som Febus Ravenga, majiteľ tohto skromného stánku.

Stôl, kam ho čašník usadil, bol prikrytý obrusom. Všetky stoly v Natura Rerum – väčšinou obsadené – boli prikryté obrusom. Geralt si nespomínal, kedy naposledy v nejakom hostinci sedel za stolom s obrusom.

Hoci bol zvedavý, neobzeral sa, aby nepôsobil ako neokrôchaný sedliak. Kradmo však skonštatoval, že interiér je zariadený skromne, ale vkusne a vyberane. Vyberaná – aj keď nie vždy vkusná – bola aj klientela, väčšinou išlo o kupcov a remeselníkov. Našli sa tu aj lodní kapitáni, opálení a bradatí. Nechýbali ani výstredne oblečení príslušníci šľachty. Rozvoniavalo to tu príjemne a vyberane: pečeným mäsom, cesnakom, rascou a veľkými peniazmi.

Pocítil na sebe čísi pohľad. Keď ho niekto pozoroval, jeho zaklínačské zmysly mu to okamžite signalizovali. Obzrel sa diskrétno, kútikom oka.

Tá, čo ho pozorovala – takisto veľmi diskrétno, pre bežného smrteľníka nepostrehnuteľne –, bola mladá žena s vlasmi hrdzavými ako líščia kožušina. Predstierala, že sa celkom sústredila na jedlo – na čosi, čo vyzeralo aj z diaľky mimoriadne chutne, ba lákavo to aj zavaňalo až k nemu. Štýl a reč tela nenechávali zaklínača na pochybách. Stavil by sa, že to je čarodejka.

Čašník ho diskrétnym zakašľaním vytrhol z myšlienok a návalu nostalgie.

– Dnes, – oznámil slávnostne a nie bez istej pýchy, – ponúkame dusené teľacie na zelenine s fazuľkou a hubami. Jahňací chrbát zapečený s baklažánmi. Bravčový bôčik na pive podávaný s glazovanými slivkami. Pečené diviacie pliecko s jablkami a lekvárom. Kačacie prsia pripravené na panvici, podávané s červenou kapustou a kľukvou. Kalmáre plnené čakankou s bielou omáčkou a hroznom. Morského ostrieža na ražni so smotanovou omáčkou a dusenými hruškami. Prípadne ako obvykle naše špeciality: husacie stehno na bielom víne s výberom ovocia pečeného na plechu, kambalu v karamelizovanom sépiovom atramente, podávanú s račiami chvostmi.

– Ak dávate prednosť rybám, – pri stole sa nevedno kedy a ako zjavil Febus Ravenga, – rozhodne odporúčam kambalu. Je z ranného lovu, pochopiteľne. Pýcha hlavného kuchára našej kuchyne.

– Tak teda kambalu na atramente. – Zaklínač v duchu potlačil tradičnú chuť objednať si naraz niekoľko jedál; uvedomil si, že by to tu nebolo celkom vhodné. – Ďakujem za radu, už som pocítoval rozpaky, pre čo sa vlastne rozhodnúť.

– Aké víno si pán ráči želať? – spýtal sa ešte čašník.

– Vyberte, prosím, za mňa. Niečo vhodné. Vo vínach sa veľmi nevyznám.

– Málokto sa vyzná, – usmial sa Febus Ravenga. – No takmer nikto to neprizná. Bez obáv, vyberieme sortu aj ročník, pán zaklínač. Nebudem prekážať, želim dobrú chuť.

Želaniu nebolo súdené, aby sa splnilo, Geralt ani nedostal príležitosť presvedčiť sa, aké víno mu vyberú. Chuť kambaly v sépiovom atramente mala pre ten deň zostať preňho tajomstvom.

Ryšavá žena sa zrazu diskrétno odkašľala a vyhládala ho pohľadom. Usmiala sa. Nemohol sa zbaviť pocitu, že zlomyseľne. Po chrbte mu prebehli zimomriavky.

– Zaklínač zvaný Geralt z Rivie?

Otázku položil jeden z troch mužov v čiernom, ktorí potichu pristúpili k jeho stolu.

– To som ja.

– V mene zákona ste zatknutý.

*Prečo by som sa osudu mal báť,
keď som nič skrivodlivé neurobil?*

William Shakespeare
Kupec benátsky

KAPITOLA TRETIA

Úradne pridelená obhajkyňa sa všemožne vyhýbala priamemu pohľadu do Geraltových očí. S úpornosťou hodnou lepšej veci civela do fascikla s dokumentmi. Dokumentov tam bolo naozaj len skromne. Presnejšie povedané dva. Pani advokátka sa ich podistým učila naspamäť. Dúfal, že preto, aby všetkých ohúrila obhajobou. Lenže zároveň si uvedomoval, že to je planá nádej.

– Vo väzbe, – zdvihla napokon pani advokátka zrak, – si sa dopustil násilia na dvoch spoluväzňoch. Mohla by som vedieť dôvod?!

– *Primo*, odmietol som ich sexuálne návrhy, nechceli pochopiť, že nie znamená nie. *Secundo*, celkom rád bijem ľudí. *Tertio*, je to klamstvo. Zranili sa sami, otlkli sa o steny. Aby ma očiernili.

Rozprával pomaly a ľahostajne. Po týždni strávenom vo väzení úplne zľahostajnel.

Obhajkyňa zatvorila fascikel. Ale iba preto, aby ho vzápätí otvorila. Potom si upravila majstrovsky vyčesanú frizúru.

– Podľa všetkého, – vzdychla si, – poškodení nepodajú sťažnosť. Sústredme sa teda na pôvodné obvinenie. Žalobca ťa obviňuje zo závažného zločinu, za ktorý ti hrozí prísny trest.

Ako inak, pomyslel si, pričom uvažoval o pôvabe pani advokátky. Zvažo-

val, koľko asi mala rokov, keď ju prijali do školy čarodejok. A asi v akom veku tú školu opustila.

Obidve fungujúce čarodejnícke školy – mužská v Ban Arde a ženská v Aretuze na ostrove Thanedd – okrem absolventov a absolventiek produkovali aj odpad. Napriek hustému situ prijímacích skúšok, čo malo v podstate odlíšiť zrnko od plievu, odmietnuť beznádejné prípady, až prvé semestre naozaj triedili a vydeľovali tých, čo sa vedeli zakamuflovať. Takých, pre ktorých sa myslenie ukázalo ako nepríjemná a strašná skúsenosť. Utajených hlupákov, lenivcov a mentálnych polospáčov oboch pohlaví, akí nemali v školách mágie čo hľadať. Problém spočíval v tom, že obvykle to bolo potomstvo osôb majetných alebo z iných príčin považovaných za dôležité. Po vyhodení z akadémie bolo treba s touto problematickou mládežou niečo urobiť. S chlapcami vyhodnenými zo školy v Ban Arde neboli ťažkosti – vstúpili do diplomatických služieb, čakala na nich armáda, loďstvo či polícia, pre najhlúpejších tu ešte zostávala politika. Magický odpad v podobe krajšieho pohlavia sa len zdanlivo uplatňoval náročnejšie. Hoci boli adeptky vylúčené, predsa len strávili istý čas v škole čarodejok a do istej miery sa čomusi z mágie aj priučili. A vplyv čarodejok na vládcov a všetky sféry politicko-ekonomického života bol predsa len príliš nezanedbateľný, než aby sa takéto slečny nechávali len tak bokom. Zabezpečil sa im bezpečný prístav, zamierili do oblasti štátnej správy a spravodlivosti. Stávali sa z nich právničky.

Obhajkyňa zatvorila fascikel. A znovu ho otvorila.

– Navrhujem priznať vinu, – povedala. – Mohli by sme potom rátať s miernejším rozsudkom...

– A mám sa priznať k čomu? – prerušil ju zaklínač.

– Keď sa súd spýta, či sa priznávaš, odpovieš, že áno. Priznanie viny sa bude považovať za poľahčujúcu okolnosť.

– Ako ma teda budeš v takomto prípade obhajovať?

Pani advokátka zaklapla fascikel. Ako veko rakvy.

– Ideme. Súd čaká.

Súdny tribunál ho očakával. Zo súdnej siene práve odviekli predchádzajúceho delikventa. Geralt skonštatoval, že nevyzerá veľmi radostne.

Na stene visel mušacincami posiaty štít so znakom Keracku, modrým delfínom *nageant*. Pod znakom stál sudcovský stôl. Sedeli za ním tri osoby. Vychudnutý pisár, bledý prísediaci a pani sudkyňa – podľa vzhľadu rozvážna dáma.

Lavicu po pravicu sudcov obsadil žalobca. Pôsobil pochmúrnym dojmom. Natoľko pochmúrnym, že by nebolo radno stretnúť ho v tmavej uličke. Na opačnej strane, naľavo od sudcov, stála lavica obžalovaných. Miesto určené jemu.

Ďalej to šlo rýchlo.

– Geralt, nazývaný Geralt z Rivie, povoláním zaklínač, je obvinený zo sprenevery, zabratia a privlastnenia si majetku náležiacého Korune. V spolčení s inými osobami, ktoré podplatil, navyšoval obvinený účty za svoje služby s cieľom obohatiť sa na úkor štátnej pokladnice. Dôkazom je udanie, *notitia criminis* – je priložené k súdnemu spisu. Toto udanie...

Unavený výraz a neprítomný pohľad sudkyne výrečne svedčil o tom, že rozvážna dáma je v myšlienkach niekde inde. A že sa zaoberá celkom inými starosťami a problémami – praním, deťmi, farbou záclon, zamieseným cestom na makové buchty a narastajúcim zadkom ako predzvestou manželskej krízy. Zaklínač s pokorou prijal fakt, že je pre ňu nepodstatný. Že nemôže konkurovať takýmto závažným záležitostiam.

– Trestný čin, aký spáchal obžalovaný, – pokračoval nezúčastnene žalobca, – nielenže ruína krajinu, ale podkopáva a rozvracia spoločenský poriadok. Právny systém si vyžaduje...

– Udanie priložené k spisu, – prerušila ho sudkyňa, – musí súd chápať ako *probatio de relato*, dôkaz podľa výpovede tretej osoby. Môže žaloba predložiť aj iné dôkazy?

– Iné dôkazy nemáme... Zatiaľ... Obžalovaný je, ako sme už povedali, zaklínač. Ako mutant stojí mimo ľudskej spoločnosti, teda je to niekto, kto nerešpektuje ľudské zákony, stavia sa nad ne. Vo svojom kriminogénom a sociopatickom odbore sa sústavne dostáva do styku so zločineckým svetom, ako aj s neľuďmi, vrátane rás voči ľuďom tradične nepriateľským. Porušovanie zákonov má zaklínač už vo svojej nihilistickej povahe.

V prípade zaklínača, ctený súd, je nedostatok dôkazov tým najlepším dôkazom. Dokladá celú zákernosť...

– A obvinený, – sudkyňa evidentne nezaujímal, čo ešte dokazuje nedostatok dôkazov, – obvinený vinu priznáva?

– Nepriznávam, – ignoroval zúfalé signály pani advokátky Geralt. – Som nevinný, nijaký zločin som nespáchal.

Mal trocha skúseností, už predsa mal do činenia s justíciou. Oboznámil sa tak trochu aj s nejakou právnickou literatúrou.

– Obžaloba je založená na predsudkoch a predpojatosti...

– Námetka! – vykrikol žalobca. – Obvinený predsa nemá slovo!

– Práve som mu ho poskytl.

– ... v dôsledku predpojatosti voči mojej osobe a profesii, čiže v dôsledku *preaeiudicum*, a toto *preaeiudicum* vopred implikuje lož. Navyše som obvinený na základe anonymného udania, aj to iba jediného. *Testimonium unius non valet. Testis unus, testis nullus. Ergo*, toto nie je obvinenie, ale domnienka, čiže *praesumptio*. A domnienka vzbudzuje pochybnosti.

– *In dubio pro reo!* – prebrala sa obhajkyňa. – *In dubio pro reo*, ctený súd!

– Súd, – sudkyňa buchla kladivkom, až prebudila driemajúceho príseďiaceho, – sa rozhodol určiť kauciu vo výške päťsto novigradských korún.

Geralt si vzdychol. Bol zvedavý, či sa už obidvaja jeho spoluväzni v cele spamätali a či si z príručky vzali nejaké poučenie. Alebo či ich bude musieť zmlátiť a skopať ešte raz.

Čo je mesto, ak nie ľud?

William Shakespeare
Coriolanus

KAPITOLA ŠTVRTÁ

Celkom na okraji preplneného trhoviska sa nachádzal stánok ledabolo postĺkaný z dosiek, v ktorom obsluhovala starenka v slamenom klobúku, okrúhlučká a zrumenená ako dobrá víla z rozprávky. Nad babkou visel nápis „Šťastie a radosť – iba u mňa. Uhorka grátis“. Geralt sa pristavil, vyhrabal z vrecka medenák.

– Nalej, babka, – požiadal zachmúrene, – pol štvrtky šťastia.

Nadýchol sa, s rozmachom do seba prevrátil pohárik a vydýchol. Utriel si slzy, čo mu po pálenke vystúpili do očí.

Bol zas voľný. A namosúrený.

O tom, že ho majú prepustiť, sa, na počudovanie, dozvedel od osoby, ktorú poznal. Z videnia. Bol to ten istý predčasne plešatejúci mladík, ktorého pred jeho očami odohnali zo schodov hostinca Natura Rerum. A ukázalo sa, že dotýčný je súdny pisár.

– Si voľný, – oznámil mu plešatejúci mladík, pričom splietal a rozpletal prsty zafúľané od atramentu. – Kaucia je zaplatená.

– Kto ju zaplatil?

Vyšlo najavo, že informácia je dôverná; súdny pisár mu ju odmietol prezradiť. Odmietol aj – takisto rázne – vrátiť Geraltovi zhabaný mešec, v ktorom mal hotovosť aj bankové šeky. Hnuteľný majetok zaklíňača,

oznánil s netajenou škodoradostou, úrady chápu ako *cautio pro expensis*, zálohu na možné súdne výdaje a predpokladané pokuty.

Hádať sa nemalo zmysel. Geralt musel byť rád, že mu pri prepustení vydali aspoň veci, ktoré mal pri zatknutí vo vreckách. Osobné maličkosti a drobné peniaze. Také drobné, že sa ich nikomu ani nechcelo kradnúť.

Prerátal si zachránené medenáky a usmial sa na starenku.

– Poprosím ešte o pol štvrtky toho šťastia. Za uhorku ďakujem.

Po babkinom nápoji sa svet viditeľne rozjasnil, opeknel. Geralt vedel, že to rýchlo prejde, pridala teda do kroku. Musel si ešte niečo vybaviť.

Klebietka, jeho kobyľa, sa šťastne vyhla pozornosti súdu a nezaradili ju medzi *cautio pro expensis*. Bola tam, kde ju nechal, v maštali, starali sa o ňu, nakrmili ju. Niečo také nemohol zaklínač ponechať bez odmeny, bez ohľadu na stav svojich financií. Z hrsti strieborniakov, čo sa zachránili v podšívke sedla, vzápätí dostal zopár tunajší koniar. Takáto štedrosť mu priam vyrazila dych.

Horizont nad morom stmaval, GERALTOVI sa zdalo, že tam zazrel iskierky bleskov.

Pred vstupom do kordegardy nabral do pľúc čerstvý vzduch. Nepomohlo. Dámy zo stráže museli dnes zjesť ešte viac fazule ako zvyčajne. Oveľa, oveľa viacej. Ktovie, možno bola nedeľa.

Jedny, ako sa dalo čakať, jedli. Iné sa hrali kocky. Keď ho zbadali, vstali od stola a obštúpili ho.

– Pozrimeže, zaklínač, – prehodila veliteľka a pristúpila bližšie. – Takže sa vrátil.

– Opúšťam mesto. Prišiel som si po svoje zbrane.

– Ak mu to dovoľíme, – druhá strážnička ho, akoby nechtiac, štychla laktom, – tak čo nám za to dá? Vykúpiť sa treba, bratku, vykúpiť! No čo, dievky? Čo by mal urobiť?

– Nech každej pobožká holú riť!

– Aj vylíže! Pekne dočista!

– Ale nie! Ešte by nás nakazil!

– Ale mal by sa nám, – oprela sa oňho ďalšia prsiami tvrdými ako skala, – postarať o nejakú rozkoš, všakže?

– Nech nám zaspieva pesničku, – vypustila nahlas vetry ďalšia. – Môže byť akurát v takejto tónine!

– A čo radšej v takejto? – prdla iná ešte hlasnejšie. – Táto je taká zvo-
nivejšia!

Ostatné ženy sa priam prehýbali od smiechu.

Geralt sa pretláčal pomedzi ne, no snažil sa nepoužívať silu. V tej chví-
li sa otvorili dvere od skladiska a zjavil sa v nich chlapík v sivom plášti
a barete. Skladník Gunárik. Keď uvidel zaklínača, otvoril ústa dokorán.

– Vy? – vyhrkol. – Ako to? Vaše meče...

– No práve. Prišiel som si po meče. Chcem si ich vybrať.

– Ale veď... Veď ja... – Gunárik zakoktal, chytil sa za hrud' a ledva lapa-
l dych. – Veď ja tie meče nemám!

– Čože?

– Nemám... – Gunárikovi očervenela tvár. Scvrkla sa ako v bolestnom
křči. – Veď ich vyzdvihli...

– Čože? – Geralt cítil, ako ho opantáva chladný hnev.

– Vy... zdvihli...

– Ako... vyzdvihli? – schmatol skladníka za chlopne plášťa. – Kto ich, do
pekla, prevzal? Čo to má, anciáša, znamenať?

– Potvrdenku...

– No práve! – na pleci pocítil železné zovretie. Veliteľ'ka stráže ho odstr-
čila od dychčiaceho Gunárika. – No práve! Ukáž potvrdenku!

Zaklínač potvrdenku nemal, potvrdenka zostala v jeho mešci. V mešci
zhabanom súdom. Ako záloha za súdne trovy a predpokladané výdaje.

– Potvrdenku!

– Nemám. Ale...

– Bez potvrdenky sa nič nevydáva, – nenechala ho dokončiť veliteľ'ka. –
Meče sú už preč, nepočul si? Určite si si ich už sám vybral. A teraz tu pred
nami hráš divadielko! Chceš z toho niečo vytrieskať? Ani nápad. Zmizni
stadial'to!

– Neodídem, kým...

Veliteľ'ka bez toho, aby povolila zovretie, Geralta odtiahla ďalej a otoči-
la ho. Tvárou k dverám.

– Tak padaj!

Geralť chvíľu cítil rozpaky, nechcel udrieť ženu. Nemal však zábrany zoči-voči niekomu, kto mal plecia ako zápasník, brucho ako sústavu valčekov, lýtka ako diskobolos a navyše prdel ako mulica. Odsotil veliteľku a z celej sily ju tresol pästou po sánke. Svojím obľúbeným pravým hákom.

Ostatné ženy stuhli, ale iba na sekundu. Ešte skôr než veliteľka dopadla na stôl a rozstrekla naokolo fazuľu a paprikovú omáčku, už mu viseli na krku. Jednej bez zaváhania rozbil nos, druhú udrel tak, až jej zadrnčali zuby. Na dve ďalšie použil Znamenie Aard, takže ako handrové bábky odleteli do stojana na halapartne a všetky zbrane s rámusom zhodili na zem.

Utŕžil po uchu od veliteľky, z ktorej stekala postieraná omáčka. Druhá strážnička, tá s tvrdým poprsím, ho zozadu stisla v medvedom zovretí. Zaklínač ju bodol laktom, až zavyla. Veliteľku sotil znovu na stôl, tentoraz prudkou ranou odspodu. Tú s rozbitým nosom zložil priamym úderom na solar. Spadla na zem a Geralť začul, ako vracia. Ďalšia, zasiahnutá do sluchy, buchla vystrihaným zátylkom o stĺp, zosunula sa nadol a oči jej okamžite zastrela hmla.

Na nohách sa však držali ešte štyri. Bolo jasné, že jeho prevaha sa skončila. Dostal úder zozadu do hlavy, vzápätí ďalší cez ucho. A potom ešte po krížoch. Niektorá z nich mu podrazila nohy, a keď spadol, dve sa zvalili naňho, pritlačili ho a zasypali spľškou úderov. Zvyšné nešetrili kopaniami.

Úderom čelom do tváre sa zbavil jednej z tých, čo ho držali na zemi, okamžite ho však prisadla ďalšia. Veliteľka, spoznal ju hneď podľa kvapkajúcej omáčky. Zhora mu zasadila úder do zubov. Krv jej vyplul rovno do očí.

– Nôž! – zrevala, keď potriasla ostrihanou hlavou. – Dajte mi nôž! Odrežem mu vajcia!

– Načo nôž? – skríkla druhá. – Ja mu ich odhryznem!

– Stát! Pozor! Čo to má znamenať? Pozor, hovorím!

Rázny hlas vyžadujúci poslušnosť prehlušil rámus bitky, ochromil členky stráže. Vypustili Geralta zo zovretia. S námahou vstal, evidentne mal

dochrámané celé telo. Pohľad na bojisko mu o čosi vylepšil náladu. So zadostučinením si overoval výsledok zápasu. Strážkyňa ležiaca pri stene už otvorila oči, no stále nebola schopná vstať. Druhá, zlomená v páse, vyplúvala krv a prstom si ohmatávala zuby. Tretia, tá s rozbitým nosom, sa síce usilovala vztýčiť, ale podchvíľou padala, kĺzala sa na vlastných fazuľových zvratkoch. Z celej šestice bola schopná stáť len polovica. Výsledok ho teda mohol potešiť. Aj keď si uvedomoval, že keby neprišiel zásah zvonku, utŕžil by vážne zranenia a nevedno, či by dokázal stáť na vlastných nohách.

Ten, kto zasiahol, bol zámožne oblečený, autoritu vyžarujúci muž s ušľachtilými črtami tváre. Geralt nevedel, kto to je. Dokonale však poznal jeho spoločníka. Elegána v strakatom klobúčiku s bielym bocianím perom, s naondulovanými blond vlasmi siahajúcimi až po plecía. V dublete vínovej farby a košeli s čipkovaným žabó. S neodmysliteľnou lutnou a neodmysliteľným bezočivým úsmevom na perách.

– Zdravím ťa, zaklínač! Ty teda vyzeráš! A čo tá rozbitá papuľa? Puknem od smiechu!

– Zdravím ťa, Blyskáč! Aj ja ťa rád vidím!

– Čo sa to tu deje? – Muž s ušľachtilými črtami tváre si založil ruky v bok. – No? Čo je to s vami? Čakám predpisové hlásenie! A hneď!

– To tento! – vytriasala si z uší zvyšky omáčky veliteľka. – Za všetko môže tento, veľkomožný pán organizátor! Hádal sa a búril, potom ešte vyvolal bitku. A všetko pre nejaké meče z depozitu, na ktoré ani nemá potvrdenku. Gunárik to môže dosvedčiť... Hej, Gunárik, čo sa tam krčíš v kúte? Čo si sa posral? Pohni zadkom, vstaň, povedz veľkomožnému organizátorovi... No tak! Gunárik? Čo to...

Stačilo sa prizrieť dôkladnejšie, a hneď sa dalo uhádnuť, čo je s Gunárikom. Nebolo treba overovať pulz, stačilo sa pozrieť na tvár bielu ako krieda. Gunárik bol mŕtvy. Jednoducho, normálne nežil.

– Začneme s vyšetrovaním, pán z Rivie, – oznámil Ferrant de Lettenhove, žalobca kráľovského tribunálu. – Keďže podávaš formálnu sťažnosť a žalobu, musíme prípad prešetriť, ako nám káže zákon. Vypočujeme všet-

kých, ktorí počas väznenia a počas súdu mali prístup k твоjim veciam. Podozrivých zadržíme...

– Tých, čo zvyčajne?

– Prosím?

– Nič, nič.

– Takže. Záležitosť sa zaručene vysvetlí a vinníkov krádeže твоjih mečov vezmeme na zodpovednosť. Ak teda skutočne ku krádeži došlo. Ručím za to, že záhadu vysvetlíme a pravda vyjde najavo. Skôr či neskôr.

– Bol by som radšej, keby to bolo skôr, – zaklínačovi sa neveľmi páčil žalobcov tón. – Moje meče sú predsa moja existencia, bez nich nemôžem vykonávať svoju živnosť. Viem, že moju profesiu viacerí vnímajú negatívne a moja osoba v dôsledku tohto skresleného nazerania musí strpieť častú averziu, je to však dôsledok predpojatosti, predsudkov a xenofóbie. Rátam s tým, že tento fakt nebude mať vplyv na vyšetrovanie.

– Nebude, – sucho zareagoval Ferrant de Lettenhove. – Tu totiž vládne rešpekt voči zákonom.

Keď paholci vyniesli telo mŕtveho Gunárika, na príkaz žalobcu sa urobila revízia zbrojnice i celého skladu. Ako sa dalo ľahko uhádnuť, po zaklínačových mečoch nezostalo ani stopy. A veliteľka stráže, stále zazerajúca na Geralta, im ukázala doštičku s klincom, na ktorý nebohý napichával vybavené depozitné potvrdenky. Medzi nimi sa tá zaklínačova nenašla. Veliteľka prekontrolovala register a po chvíli im ho strčila pod nos.

– No prosím! – vyhlásila triumfálne. – Dôkaz ako hrom! Potvrdenie o prevzatí, podpis: Gerland z Ryblie! Veď som vám vravela, že zaklínač tu bol a sám si svoje meče prevzal. A teraz cigáni, určite aby schmatol odškodné! To preňho Gunárik otrčil kopytá! Od rozhorčenia ho zaliala žľč a trafil ho šľak.

No ani ona, ba ani nijaká iná strážna si netrúfla dosvedčiť, že videla Geralta prebrať zbrane. Ustavične sa tu mocú nejakí ľudia, znelo ich vysvetlenie, a ony sa predsa vtedy venovali jedlu.

Nad strechou súdnej budovy s prenikavým krikom krúžili čajky. Vietor odohnal na juh búrkové mračno sponad mora. Vyšlo slnko.

– Chcel by som vopred upozorniť, – vyhlásil Geralt, – že moje meče sú

chránené silnými čarami. Môžu sa ich dotýkať len zaklínači – ostatných ľudí pripravia o vitálne sily. Prejavuje sa to predovšetkým úbytkom mužskej potencie. To znamená, pohlavnou ochabnutosťou. Úplnou a trvalou.

– Budeme to mať na zreteli, – kývol hlavou žalobca. – Zatiaľ by som však prosil, aby si neopúšťal mesto. Môžem prižmúriť oči, pokiaľ ide o ten incident v zbrojnici, podobné záležitosti sa tam dejú takmer pravidelne, naše strážne dámy ľahko podliehajú emóciám. A keďže Julian... teda pán Blyskáč za teba ručí, som si istý, že aj tvoj prípad sa na súde uspokojivo vyrieši.

– Môj prípad, – prižmúril oči zaklínač, – nie je nič iné ako perzekúcia. Šikanovanie vyvolané predpojatosťou a predsudkami.

– Dôvody prešetříme, – prerušil žalobca jeho sťažnosť. – Na ich základe potom podnikneme ďalšie kroky. Taký je zákonný postup. Ten istý, vďaka ktorému si na slobode. Na základe ručenia, a teda podmienene. Tieto podmienky by si mal plne rešpektovať, pán z Rivie.

– Kto zaplatil kauciu?

Ferrant de Lettenhove chladne odmietol prezradiť meno zaklínačovho dobrodincsa, rozlúčil sa a v sprievode svojich drábov sa vybral do súdnej budovy. Blyskáč čakal iba na to. Len čo opustili námestie a vošli do uličky, vyrapotal všetko, čo vedel.

– Ozajstná súhra nešťastných okolností, priateľ môj. A smoliarskych incidentov. A pokiaľ ide o kauciu, zaplatila ju za teba istá Lytta Neyd, známa medzi zasvätenými ako Koral, podľa odtieňa rúžu, čo používa. Je to čarodejka, ktorá pôsobí v službách Belohuna, tunajšieho kráľika. Všetkým vrta v hlave, prečo to urobila. Lebo nikto iný, ale práve ona ťa poslala za mreže.

– Čo?

– Ved' hovorím. Táto Koral ťa vlastne udala. Nikoho to neprekvapilo, všetci predsa vedia, že čarodeji ťa majú v zuboch. A tu zrazu bumbác – čarodejka ťa z ničoho nič vykúpi z basy, kam si sa predtým dostal vďaka nej. Celé mesto...

– Všetci? Celé mesto? Čo to tu táraš, Blyskáč?

– Používam metafory a parafrázy. Netvár sa, že to nevieš, ved' ma po-

znáš. Prirodzene, že nie „celé mesto“, ale iba niektorí lepšie informovaní, blízki vládncim kruhom.

– A ty akože patríš tiež medzi tých, čo sú blízko?

– Uhádol si. Ferrant je môj bratranec, syn brata môjho otca. Prišiel som k nemu na návštevu, teda ako k príbuznému. A dozvedel som sa o tvojej afére. Okamžite som sa za teba zaručil, o tom hádam nepochybuješ. Ručil som za tvoju poctivosť. Porozprával som o Yennefer...

– To ti pekne ďakujem.

– Ten sarkazmus si odpusť. Musel som o nej porozprávať, aby som bratrancovi vysvetlil, že miestna čarodejka ťa ohovára a očierňuje zo žiarlivosti a závidí. Že celé to obvinenie je falošné, že ty sa nikdy neznižíš k finančným machináciám. Vďaka tomu, že som sa do veci vložil, Ferrant de Lettenhove, kráľovský žalobca, hodnosťou najvyšší strážca zákona, je už presvedčený o tvojej nevine...

– Nemal som veru taký pocit, – skonštatoval Geralt. – Skôr naopak. Bral som to tak, že mi neverí. Ani v záležitosti údajnej sprenevery, ani v prípade zmiznutia mečov. Počul si, čo hovoril o dôkazoch? Dôkazy sú preňho fetiš. Dôkazom sprenevery bude teda udanie a dôkazom mystifikácie o krádeži mečov podpis Gerlanda z Ryblie v registri. A ešte ten výraz, keď ma vystríhal pred opustením mesta...

– Naozaj mu krivdiš, – vyhlásil Blyskáč. – Poznám ho lepšie ako ty. To, že za teba ručím, má pre neho vyššiu cenu než tucet podhodených dôkazov. A vystríhal ťa oprávnene. Prečo sme sa, on a ja, ponáhľali na strážnicu? Aby sme ti zabránili narobiť ďalšie hlúposti! Tvrdíš, že ťa niekto krivo obviňuje, vyrába falošné dôkazy? Nedávaj teda tomu niekomu do rúk dôkaz, ktorý by bol nespochybniteľný. A takým by bol útek.

– Možno aj máš pravdu, – zdráhavo súhlasil Geralt, – ale inštinkt mi našepkáva čosi iné. Musím zdúchnuť, než ma tu celkom nezničia! Najprv väzenie, potom kaucia, hneď na to meče... Čo bude nasledovať? Došľaka, bez meča sa cítim ako... Ako slimák bez ulity.

– Podľa môjho názoru máš zbytočné obavy. Vari je v meste málo obchodov? Mávni rukou nad tými mečmi a kúp si iné.

– A keby ti ukradli tvoju lutnu? Získanú, pokiaľ si pamätám, za pomer-

ne dramatických okolností? Nerozčúľil by si sa? Mávol by si rukou? Šiel by si si kúpiť inú do obchodu za rohom?

Blyskáč inštinktívne stisol rukou lutnu a vyplašene sa poobzeral naokolo. Nikto z okoloidúcich však nevyzeral ako potenciálny zlodej hudobných nástrojov, neprejavoval nezdravý záujem o jeho lutnu.

– Nuž, máš pravdu, – vydýchol si. – Chápem. Tak ako moja lutna, aj tvoje meče sú iste svojho druhu jedinečné a nenahraditeľné. Navyše... ako si to povedal? Začarované? Vyvolávajúce magickú impotenciu... Dočerta, Geralť! To mi hovoríš teraz? Ved' som ťa pomerne často sprevádzal, mal som tie meče na dosah ruky! Ba občas aj bližšie! Teraz je všetko jasné, teraz chápem... V poslednom čase som mal, anciáša, isté problémy...

– Upokoj sa. To s tou impotenciou je len bájka. Vymyslel som si ju na počkanie a rátal som s tým, že sa to rozchýri a zlodej sa zľakne...

– Ak sa zľakne, možno meče pohodí niekam na hnoj, – skonštatoval triezvo bard, ešte stále trochu bledý. – A nikdy by si ich nenašiel. Radšej to nechaj na môjho bratranca Ferranta. Je tu žalobcom už celé roky, má celú armádu vyšetrovateľov, agentov a špiónov. Nájdú zlodēja čo nevidieť, uvidíš.

– Ak tu ešte je, – zaškrípал zubami zaklínač. – Mohol zdúchnuť, keď som sedel v base. Ako sa volá tá čarodejka, vďaka ktorej som sa tam dostal?

– Lytta Neyd alias Koral. Viem si domyslieť, kamoško, čo máš v pláne, ale nemyslím, že je to ten najlepší nápad. Je to čarodejka. Striga a ženská v jednom balení, slovom, celkom cudzí druh, ktorý sa vymyká racionálnemu poznaniu; funguje podľa princípov a mechanizmov nepochopiteľných pre normálnych mužov. Čo ti mám napokon hovoriť, sám to dobre vieš, máš v tejto oblasti bohaté skúsenosti... Čo to je za rámus?

Ako sa tak bezcieľne potľkali po uliciach, dostali sa neďaleko námestíčka, odkiaľ zaznieval jednotvárný buchot kladív. Ako vyšlo najavo, fungovala tu veľká debnárska dielňa. Tesne pri chodníku sa pod strieškami vrstviли narovnané siahly vysušených dúžok na sudy. Odtiaľto, prenášané bosými paholkami, putovali dúžky na stoly, kde ich upevňovali špeciálnymi kobylkami a opracúvali obojručnými nožmi. Opracované dúžky potom pokračovali k ďalším remeselníkom, tí ich upravovali na dlhých

hoblňovacích laviciach, pričom nad nimi stáli rozkročmo, až po členky zaborení v hoblinách. Hotové dážky sa dostávali do rúk debnárom, ktorí ich skladali dokopy. Geralt sa chvíľu pozeral, ako pod tlakom dômyselných zverákov a pod skrutkami ťahovákov vzniká tvar súdka, vzápätí spevnený pomocou nabíjaných železných obručí. Až na ulicu vystreľovala para z veľkých kotlov, v ktorých sa sudy naparovali. Z hĺbky dielne, z dvora privievalo pach dreva opalovaného na ohni – tam sa sudy vytvrdzovali pred ďalším opracovávaním.

– Vždy keď vidím súdok, – oznámil Blyskáč, – dostanem chuť na pivo. Poďme tuto za roh, poznám tam jeden sympatický šenk.

– Chod' sám. Ja zájdem za čarodejkou. Vidí sa mi, že už viem, o koho ide; už som ju tu videl. Kde ju nájdem? Nerob také ksichty, Blyskáč. Poďľa všetkého je práve ona zdroj a prapríčina mojich problémov. Nebudem čakať, ako sa udalosti vyvinú, pôjdem tam a spýtam sa priamo. Nemôžem zostať trčať v tomto mestečku. Už len preto, že smrdím grošom.

– Na toto, – vyhlásil pyšne trubadúr, – hravo nájdeme remedium. Ja ťa finančne podporím... Geralt? Čo sa deje?

– Vráť sa k debnárom a prines mi dážku.

– Čože?

– Prines mi dážku. Rýchlo.

Uličku zatarasili traja urastení drábi, každý s predpisovo neoholenou, špinavou papulou. Jeden, plecnatý tak, že pripomínal kváder, držal v ruke okovanú palicu, hrubú ako páka lodného vratidla. Druhý, v kožuchu futrom navrch, stískal v ruke tesák a za opaskom mal zastrčenú sekerku na zahákovanie. Tretí, opálený ako námorník, bol ozbrojený nebezpečne vyzerajúcim dlhým nožom.

– Hej, ty rívký zasran! – spustil ten hranatý. – Ako sa cítiš bez mečov za chrbtom? Ako s holou riťou na mraze, čo?

Geralt sa nepúšťal do debaty. Čakal. Počul, ako sa Blyskáč dohaduje s debnármi o sudovú dážku.

– Chýbajú ti zuby, pankhart, ty jedovatý zaklínačský had, – pokračoval hranatý, evidentne najskúsenejší rečník z celej trojice. – Hada bez jedových zubov sa veru nikto nezľakne! Lebo je vlastne to isté čo aj červík

alebo iná hnusná pandrava. No a my takú háved' gniavime čízmami, rozmliáždime ich na kašu. Aby sa už viacej neodvážili vkrádať do našich miest, medzi poctivých ľudí. Nebudeš, veru, hlísta jedna, sviniť naše ulice svojím slizom! Naňho, chlapci!

– Geralt! Chytaj!

Zachytil v letku hodenú sudovú dúžku, uskočil pred úderom palice, sám priložil hranatému zboku po hlave, zamával, tresol drába v kožuchu po lakti, dráb zreval a pustil tesák. Zaklínač ho udel do ohybu kolena a sotil ho, po čom prudko uskočil a zasiahol chlapa dúžkou do sluchy. Nečakal, kým lotor padne, a plynulým pohybom sa opäť vytočil spod hrozjacej okovanej palice; zároveň pleskol útočiaceho po prstoch na palici. Hranatý zaryčal od bolesti a palicu vypustil; Geralt ho postupne udel po uchu, do rebier a ešte po druhom uchu. A na záver ho s rozmachom kopol do rozkroku. Dráb padol a vzápätí bol z neho celkom obľý chlap – stačilo, že sa zvinul do kľbka a dotkol sa čelom zeme.

Opálený, azda najšikovnejší a najpružnejší z trojice, sa roztancoval okolo zaklínača. Nôž si celkom obratne prehadzoval z ruky do ruky, nakriž sekal ostrím, útočil na skrčených nohách. Geralt sa bez námahy vyhýbal úderom, odsakoval, striehol, kedy chlap predĺži krok. V tej chvíli prudkým švihom latky odrazil nôž, piruetou sa prešmykol okolo útočníka a trafil ho do zátylku. Bitkár padol na kolená a zaklínač ho švihol dúžkou po krížoch. Muž po údere zavyl a vystrel sa, no vzápätí dostal latkou poníže ucha, rovno do nervu, známeho medikom ako príušná žľaza.

– Újha, – skonštatoval Geralt, keď zastal nad zvíjajúcim sa dráбом, dusiacim sa stonmi a vzlykmi. – To muselo bolieť.

Dráb v kožuchu vytiahol spoza pásu sekerku, ale nevstával z kolien; nevedel, čo robiť. Geralt ho zbavil povinnosti rozhodnúť sa – ovalil ho dúžkou po krku.

Uličkou pribiehali príslušníci mestskej stráže, predierali sa pomedzi postávajúcich obsmrdáčov. Blyskáč na nich dorážal, odvolával sa na konexie, horúčkovo vysvetľoval, kto bol útočník a kto konal iba v sebaobrane. Zaklínač gestom privolať trubadúra.

– Dozri na to, – požiadal ho, – aby týchto lotrov zatvorili. A popros

bratranca žalobcu, nech na nich adekvátne pritlačí. Bud' meče ukradli oni sami, alebo ich na to niekto najal. Vedeli, že nemám zbraň, preto sa ma odvážili napadnúť. A dúžku vráť debnárom.

– Tú dúžku som musel kúpiť, – priznal sa Blyskáč. – A hádam som urobil dobre. Vidím, že takýmito latami celkom solídne šibrinkuješ. Mal by si dúžku stále nosiť so sebou.

– Idem na návštevu k čarodejke. To k nej mám ísť s latou?

– Máš pravdu, – usmial sa trubadúr, – na čarodejku bude treba niečo ťažšie. Napríklad ojová klanica. Jeden známy filozof hovorieval: Keď ideš za ženou, nezabudni si vziať...

– Blyskáč!

– Dobre, dobre, vysvetlím ti, ako sa k tej magičke dostaneš. Ale najprv, ak ti smiem poradiť...

– No?

– Zájdi do kúpeľa. A k holičovi.

Dávajte pozor na rozčarovanie, lebo dojmy klamú. Veci sú len zriedkakedy také, aké sa zdajú. A ženy nikdy.

Blyskáč
Pol storočia poézie

KAPITOLA PIATA

Voda v nádrži fontány sa rozvírila, vzkypela, rozstrekla naokolo zlatisté kvapky. Lytta Neyd zvaná Koral, čarodejka, natiahla ruku, vyslabikovala stabilizačné zaklínadlo. Hladina vody bola zrazu hladká ako zaliaty olej, pulzovala svetelnými odleskami. Obraz, spočiatku nevýrazný a zahmlený, sa zaostril a prestal sa chvieť, a hoci ho mierne zdeformoval pohyb vody, bol jasný a zreteľný. Koral sa sklonila. Na hladine videla Korenný trh, hlavnú mestskú ulicu. A po ulici kráčajúceho bielovlasého muža. Čarodejka sa zadívala. Pozorovala obraz. Hľadala nejaké ukazovatele, detaily. Drobnosti, ktoré by jej umožnili vytvoriť si úsudok, predvídať, čo sa stane.

Na to, kto je skutočný muž, mala Lytta vyhranený názor, formovaný rokmi skúseností. Rozpoznala skutočného muža aj v mase viac či menej vydarených imitácií. Vôbec sa pritom nemusela uchýľovať k fyzickému kontaktu; túto metódu testovania mužnosti považovala, ako napokon väčšina čarodejok, nielen za triviálnu, ale aj za klamlivú, lebo často zvädzala na bludné cesty. Bezprostredná degustácia, ako to potvrdili viaceré pokusy, možno je akým-takým overením chuti, ale príliš často napokon vyvoláva čosi ako pachuť. Nechutenstvo. A pálenie záhy. Ba stáva sa, že aj dávivý reflex.

Lytta dokázala rozpoznať skutočného muža dokonca aj z diaľky, na základe drobných, zdanlivo nepodstatných náznakov. Skutočný muž, ako čarodejka zistila, sa so záľubou venuje lovu rýb, ale výlučne muškáreniu. Zbiera militáriá, erotické grafiky a vlastnoručne zložené modely plachetníc, vrátane tých vo fľaši, a prázdnych fliaš po drahom pitive je v jeho domácnosti vždy viac ako dosť. Dokáže úžasne variť, daria sa mu skutočné veľdiela kulinárskeho umenia. No a, vo všeobecnosti, už pri pohľade naňho sa v žene prebúdajú všetky možné chút'ky.

Zaklínač Geralt, o ktorom čarodejka veľa počula a získala množstvo informácií, a ktorého práve pozorovala na hladine, spĺňal, ako sa zdalo, iba jednu zo spomínaných podmienok.

– Mozaik!

– Tu som, pani majsterka!

– Budeme mať hosta. Nech je teda všetko pripravené a na úrovni. Ale najprv mi prines šaty.

– Čajovú ružu? Alebo morskú vodu?

– Biele. On je v čiernom, ponúkneme mu jin a jang. A črievičky mi vyber také, čo budú farebne ladiť, radšej s podpätkom, najmenej štyri cóly. Nemôžem pripustiť, aby sa na mňa pozeral príliš zhora.

– Pani majsterka... Tie biele šaty...

– No?

– Sú také...

– ... skromné? Bez ozdôb a fandličiek? Ech, Mozaik, Mozaik. Vari sa to nikdy nenaučíš?

Vo dverách ho mlčky privítal územčistý, bruchatý dráb so zlomeným nosom a prasacími očkami. Premeral si Geralta od hlavy po päty a potom ešte raz v opačnom poradí. Naveľa odstúpil a dal mu pokyn, že môže vojsť.

V predizbe čakalo dievča s hladko vyčesanými, priam ulízanými vlasmi. Bez slova, len gestom, ho pozvalo ďalej.

Vstúpil rovno na kvetmi obrastené patio so špliechajúcou fontánou uprostred. Vo fontáne stála mramorová socha nahej tancujúcej dievčiny, či skôr dievčatka, aspoň podľa sotva rozvinutých druhotných pohlavných znakov. Okrem toho, že soška bola vytesaná majstrovským dlátom, pútala pozornosť ešte jedným detailom – s podstavcom ju spájal iba jeden bod: palec na nohe. Zaklínač skonštatoval, že takúto konštrukciu nemožno stabilizovať bez pomoci mágie.

– Geralt z Rivie! Zdravím ťa. Pod' ďalej.

Na to, aby čarodejku Lyttu Neyd považovali za klasicky krásnu, mala priveľmi ostré črty. Broskyňovoružové líčidlo, akým si jemne zvýraznila líčne kosti, túto ostrosť síce tlmilo, ale celkom nezastrelo. Pery natreté korálovým rúžom mali však takú ideálnu krivku, že to bolo až príliš. To však nebolo to podstatné.

Lytta Neyd bola červenovláška. Klasická, prirodzená červenovláška. Tlmená, jasnohrdzavá červeň jej vlasov pripomínala letnú kožušinu líšky. Geralt si bol absolútne istý, že keby niekto chytil ryšavú líšku a porovnal ju s Lyttou, ukázalo by sa, že sú farebne neodlíšiteľné. A ako čarodejka pohybovala hlavou, v tej červeni sa zapalovali odtiene svetlejšie, žltkavé, identické so zábleskami v líščej srsti. Tento typ ryšavosti spravidla sprevádza pehy, a spravidla ich bolo viac než dosť. Ale na Lytte pehy vôbec nebolo vidieť.

Geralt pocítil nepokoj, zabudnutý a polospiaci, no kdesi v hĺbke náhle prebudený. Mal v povahe zvláštnu a ťažko vysvetliteľnú slabosť pre červenovlášky, párkrát ho už práve táto pigmentácia doviedla k tomu, že navyvádzal kadejaké hlúposti. Bolo sa teda treba mať na pozore; zaklínač si to rozhodne zaumienil. Úlohu mal napokon uľahčenie. Práve uplynul rok od chvíle, keď ho páchanie hlúpostí tohto typu prestalo pokúšať.

Eroticky stimulujúca ryšavosť nebola jediným atraktívnym atribútom čarodejky. Snehobiele šaty boli skromné a bez akýchkoľvek ozdôb, a to malo svoj účel, účel opodstatnený a bez najmenších pochybností zámerný. Jednoduchosť nerozptyľovala pozornosť diváka, sústreďovala ju na atraktívnu postavu. A na hlboký výstrih. Stručne povedané: v *Dobrej knihe* proroka Lobodu, v jej ilustrovanom vydaní by mohla Lytta Neyd